

A
11 szülinap
szerzőjétől!

12

Végre

„Végre egy igazi csemege! Elragadó történet a beilleszkedésről, a bukásról és a felnőtté válásról. Wendy Mass ismét hozta a formáját!” – *Rebecca Stead*

*finep
selection*

WENDY MASS

Wendy Mass

Végre

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

*Allisonnak és Colleennek
a nyolcszáznyolcvannyolc kalandunkra!*

Első fejezet

Kívánságokban nagy vagyok. Bármikor képes vagyok kívánni valamit: legyen szó akár hullócsillagokról, kóbor szempillákról, szétfújandó pitypangokról, szökőkutakba dobott pénzérmékről vagy szülinapi tortán díszelgő gyertyákról (mindegy, hogy a sajátom vagy másé). Még olyankor is kívánok valamit, amikor bepárásodik a szemüvegem. Kisebb koromban sokféle kívánságom volt: póniló, legjobb barát, bicikli szalagokkal a kormányán, kistesó. Egyik-másik valóra is vált (no, a póni nem). Az elmúlt év összes kívánságát azonban kizárólag arra pazaroltam, hogy legyenek már végre tizenkét éves. Erre a napra várok, amióta csak az eszemet tudom, és már csak hat hét választ el tőle. Visszanézve azt kívánom, bárcsak ne pazaroltam volna el azt a rengeteg kívánságot, mert akkor most nem ragadtam volna egy vízelvezető csőbe.

Bizony, egy *vízelvezető csőbe*.

Íme a történet: a napom voltaképpen normálisan kezdődött. A hatodikos osztályom újabb kirándulásra indult a Fűzlaki-víztározóhoz. A partvonalnál ácsorogtunk, és hallgattuk, ahogy az idegenvezető úgy

mesél a talajvízszintről és a szűrőrendszerekről, mintha ezek lennének a világon a legérdekesebb dolgok. A levegőnek mocsárszaga volt, a narancssárga tornacipőmben pedig szép lassan belesüppedtem a parton a sáros földbe. Újra és újra a túloldalon lévő erdő felé lestem. Azoknak a tündérmeséknek a helyszíneire emlékeztetett, amiket anyu olvasott fel nekem lefekvéskor régebben. Olyan békés, szép, és valahogy titokzatos volt a látvány. Bármelyik pillanatban előszaladhatott Jancsi és Juliska a fák közül. Rex Buefordnak köszönhetően adódott is lehetőség, hogy elillanjak. Rex úgy gondolta, vicces lenne beleugrani a vízbe, és vicces is volt, nagyjából egy másodpercig, amíg az idegenvezető a tudomásunkra nem hozta, hogy most Rex izzadságának ízét érezhetjük majd az ivóvizünkön.

Amíg a tanárunk Rexszel, majd Rex haverjaival kiabált, amiért röhögtek, én lassan hátrálni kezdtem. Addig osontam, míg már nem hallottam a csoportot, és egy csomó élesen édes illatú örökzöld között nem találtam magam. Tűlevelek borították a talajt a lábam alatt, és kék szajkó csiripelt egy alacsonyabb ágon. Mélyen belélegeztem és benntartottam a tüdőmben az édes levegőt. Ha a szüleim gyakrabban engednének ki a látóterükből, valószínűleg nem éreztem volna szükségét, hogy elszökjek a csoporttól, de ez addig nem fog megváltozni, amíg be nem töltöm a tizenkettőt. Egy egész listám van arról, hogy mit fogok végre megtenni, amikor eljön az a nap.

Ahogy egyedül ácsorogtam az erdőben, a várakozás felett érzett kellemes bizsergés töltött el, ahogy mindig is szokott, ha a tizenkettődik születésnapomra gondoltam. Azzal a szándékkal, hogy az égen úszó pufi felhőket bámuljam és a Nagy Napról ábrándozzak, nekidőltem egy hatalmas szürke sziklának.

Egyetlen probléma merült fel a hatalmas szürke sziklával: nem szikla volt. Amiről azt hittem, hogy egy, a bolygó keletkezése óta a Földön

lévő szilárd, vulkanikus kőtömb, így hát van annyira kemény, hogy megtartsa a súlyomat, igazából egy szűk, szürke vízelvezető cső nyílását takaró gumilemez volt. Amikor erre rájöttem, vadul csapkodni kezdtem az összes végtaggommal, de nem tudtam időben visszanyerni az egyensúlyomat. Fenékkal lefelé beleestem a csőbe, és azonnal bele is ékelődtem. Még éppen kiláttam, ha kinyújtottam a nyakam. Tornacipős lábaim csupán pár centire himbálóztak a talaj fölött, ami ennyi erővel akár kilométerekre is lehetett volna, mivel meg sem tudtam mozdulni.

– Hall valaki? – kiabáltam, amilyen hangosan csak tudtam. – Bera-gadtam! Valaki? – De a hangomat úgy elsodorta a szél, mintha nem is lett volna több egyszerű suttogásnál. A fejemben hallottam a nagy-mamám hangját. *Nos, ez aztán szép kis kalamajka.*

Szóval így kerültem ebbe a kellemetlen helyzetbe. Már egy teljes perc eltelt, és még mindig nem sikerült kiszabadítanom magam. Esélytelenül próbálkozva körülnézek, hátha találok valamit, bármit, aminek a segítségével kívánhatnék egyet. Fontolóra veszem, hogy kitépem az egyik szempillámat, de az már kissé durva lenne, és valószínűleg fájna is. Ráadásul, nem hiszem, hogy így számítana a kívánság.

Éppen annyira meg tudom mozdítani az egyik karomat, hogy megigazítsam a szemüvegemet, ami az egyik fülemlről lecsúszott. Most már fel tudom mérni a helyzetemet. A csövön per pillanat nem folyik át víz, ami jó dolog. És úgy tűnik, nem sérültem meg. Semmi nyilvánvaló vérvesztés, nem érzek törött csontokat. Általában meglehetősen jó a mozgáskoordinációm. Végig tudok sétálni egy egyenes vonalon, miközben az orromat ütögetem, és a hasamat dörzsölöm körbe-körbe, ami egyáltalán nem olyan könnyű, mint amilyennek hangzik. Ha nem lennék beszorulva ide, akár most is meg tudnám csinálni.

Ha lenne mobilom, használhatnám rajta a hangvezérelt üzemmódot, és tudnék segítséget hívni. Megjegyzés: emlékeztetnem kell a szüleimet (ha látom még őket valaha), hogy nem lennék ebben a szorult helyzetben, ha vettek volna nekem egy telefont, amikor kértem tőlük. Vagy bármelyik másik alkalommal a hatvanháromból, amikor könyörögtem érte, és esküdöztem, hogy nem fogom elveszíteni, gondoljanak bármit is. Amikor majd betöltöm a tizenkettőt, egy mobil beszerzése lesz az első a listámon.

Az örökzöldek között lévő réseken át figyelem, ahogy az idegenvezető visszavezeti az osztálytársaimat a főépületbe. Minden biztonnal eljött az ideje a beígért videónézésnek. Már olyan sokszor voltunk itt mindannyian, hogy kívülről fűjjük a régi felvételt. Ha bárki valaha is dolgozatot íratna arról, hogyan jut el a víz a felhőktől a konyhai csaptelepekig, abban tuti ászok lennénk. De idejönni még mindig klasszabb kirándulás, mint ellátogatni a Fűzlaki Történelmi Társasághoz, ami dög unalmas, hacsak nem rajong az ember a tüsszögésre ingerlő dohos, öreg bútorokért.

A két utolsó ember, aki bemegy az épületbe, a tanárom és Rex Bueford. Minden kétséget kizáróan Rexen tartja a szemét, nehogy további károkat okozzon városunk vízellátásában. Jól láthatóan senkinek, még a legjobb barátomnak, Annabelle-nek sem tűnik fel, hogy nem vagyok ott. Ez nem lep meg. A szüleim e tekintetben kivételek (ők túlságosan is észrevesznek), de egyébként nagyjából bármilyen háttérbe képes vagyok kaméleonként beolvadni. Jól ismerem a kaméleonok szokásait, mivel a kémiantanárom ketrecben tartott egyet az íróasztalán egy terhes hörcsőggel együtt. Aztán a múlt hónapban a hörcsög, aminek elméletileg meg kellett volna tanítania nekünk a szaporodás folyamatát vagy mit, szuperéhessé vált a testében növekedő

hörcsögbabák miatt, ezért megette a kaméleont. Legalábbis a kaméleon felét. Szóval lehet, hogy a kaméleon nem jó példa, de komolyan, akármikor késve érkezem az ebédlőasztalunkhoz, a barátaim mindig rácsodálkoznak, hogy addig nem voltam ott.

Bárcsak lenne nálam egy könyv, hiszen nyilvánvalóan jó sok időt kell most itt eltöltenem. Mindig van nálam egy-két könyv, de a buszon kellett hagynunk a hátizsákjainkat. Nem mintha tudnék lapozni, még ha *lenne* is nálam könyv. Röviden elgondolkozom rajta, vajon vezethet-e ez a csó is valami hasonlóan izgalmas helyre, mint Alice nyúlürege vagy Lucy ruhásszekrénye, de Csodaország vagy Narnia nagyjából annyira emlékeztet Fűzlakra, mint egy kacsa és... nos, bármi, ami nagyon különbözik egy kacsától.

Tesztek még egy hiábavaló próbálkozást a szabadulásra azzal, hogy megpróbálom elfordítani a vállaimat. Végül feladom, és behunyom a szemem. A gondolataim az egyik legkedvesebb ábrándom felé terelődnek: látom magam, amint elfújom a gyertyákat a szülinapi tortámon. A hajam fényes és hullámos, az ajkaim halványan csillogó rózsaszínek, a bőröm sugárzik. Az ábrándjaimban mindig sokkal csinosabb vagyok (és okosabb, viccesebb és népszerűbb). No, és persze soha nem esek vízelvezető csövekbe.

Az arcomat melengető napsugár megnyugtató, és el kell ismernem, az, hogy nem kell megnéznem azt az ősrégi filmet, nem kifejezetten zaklat fel. Biztos vagyok benne, hogy az osztályom nem fog felszállni a buszra nélkülem. Pár perccel később az arcom forrósága enyhül kissé, és ekkor rájövök, hogy egy árnyék suhant át rajta. Kinyitom a szemem, és behunyorogok a vakító fénybe, ami egy alacsony, kövérkés, nagyon ősz hajú idős asszonyt vesz körül. Nem is hallottam közeledni. Felismerem, ő volt az az idős nő, aki elvette a jegyeinket,

amikor ideértünk. Olyan melegen üdvözölt bennünket, mintha legalábbis valódi örömet érzett volna a látogatásunk miatt. Most viszont szigorú arckifejezéssel mered rám.

– Mégis mit csinálsz te itt? – kérdezi csípőre tett kézzel. A szája kicsit megremeg beszéd közben, mire az az érzésem támad, hogy a nevetését próbálja visszatartani.

Felsóhajtok. Hozzászoktam már, hogy a természetüknél fogva gyanakvó szüleim állandóan alaptalanul gyanúsítanak meg mindenféle csínytevéssel.

– Beestem ide. – Megpróbálom megrántani a vállaimat, de meg sem mozdulnak. – És beragadtam – teszem hozzá.

Összeszorítja az ajakait, körbesétál a cső körül, majd a fejét rázva visszatér.

– Hogy hívnak?

Egy pillanatra elvonja a figyelmemet, ahogy az arcán lévő kacsa alakú anyajegy hullámzik, miközben beszél. Megköszörüli a torkát, és újra felteszi a kérdést.

Elkapom a tekintetemet az arcáról.

– Rory vagyok – válaszolom. – Rory Swenson.

– Rory – ismétli, enyhe trillával megnyomva az első szótagot, amittől a nevem sokkal egzotikusabban hangzik, mint amilyen valójában.

– Ez nem fiúnév?

– Lehet ez is, az is – magyarázom, és közben megpróbálom nem összeszorítani a fogaimat. Igazából van egy srác a felettünk lévő évfolyamban, akit szintén Rorynak hívnak, és akit Annabelle és én csak „Fiú Roryként” emlegetünk. Kerülni szoktuk egymás tekintetét, amikor elmegyünk egymás mellett a folyosón. Annabelle mindig jót röhög a reakción, amikor valaki a nevemről faggat. Egy olyan névvel, mint az övé, *őt* senki sem szokta fiúnak gondolni. A lányos

nevén túl a fényes, szőke haja és a rózsaszín szájfénye együtt üvöltik, hogy „Lány vagyok!” Ezzel szemben az én unalmas, barna hajam igen sok szelídítést igényel, hogy legalább félig elfogadhatóan nézzen ki, sminket viselnem pedig egyelőre tilos. És ha ez még nem volna elég, sajnálatos módon a testem sem sokban különbözik Fiú Roryétól.

Az idős nő az épület felé biccent.

– Az osztállyal jöttél?

– Igen. Eltévédtem... Úgy értem, többé-kevésbé elkóboroltam.

És aztán, nos... – Magam köré mutatok. – *Ez történt.*

– Értem – válaszolja elgondolkodva. – Néha az univerzum azt akarja, hogy álljunk meg egy pillanatra. Hogy elgondolkozzunk mindazon, ami az életünkben történik.

– Tényleg?

Előrelép, és olyan közelről vizslat, hogy fészkelődni kezdek, vagyis *kezdenék*, ha egy centit is tudnék mozdulni.

– *Neked* min kell elgondolkodnod, Rory Swenson?

– Ööö, nekem? – dadogom. – Nekem, tudja, épp nem sok minden történik az életemben. Az elmúlt tizenegy év meglehetősen unalmasan telt.

– Meglehet – egyezik bele az idős nő –, de sok minden előtt állsz. És már nem kell sokat várnod.

– Honnan...

Felemeli az egyik kezét.

– Nem fogod megkapni azt, amit akarsz, Rory Swenson, amíg meg nem látod, mire van szükséged.

Felmosolygok rá, így próbálom jelezni neki, hogy nem tudja rám hozni a frászt.

– Arról már gondoskodtam – válaszolom. – Van egy listám meg minden, és az telis-tele van olyan dolgokkal, amikre szükségem van.

– Hát így lenne? – kérdi, enyhén megemelve az egyik szemöldökét.

Hirtelen szükségét érzem, hogy a listám védelmére keljek.

– Semmi észszerűtlen nincs rajta. Csak olyasmik, amiket minden más hatodikos is megtehet.

– Mindenki? – kérdi.

Határozottan bólintok.

– Nos, akkor felkészültél.

– Igen – válaszolom határozottan. – Azt hiszem, igen.

– Remek – mondja, majd megfordul, hogy induljon.

Elkerekedik a szemem.

– Várjon! Kiküldene valakit, hogy segítsen nekem?

Visszafordul és elmosolyodik. Mielőtt észbe kaphatnék, mindkét csuklómát megragadja, és egyenesen kiránt a csőből. Eltart pár másodpercig, mire fel tudom dolgozni az eseményeket. A csőről a talajon lévő lábaimra, majd a nénire pillantok. Most, hogy mellette állok, látom, hogy pár centivel magasabb vagyok nála, pedig én egyáltalán nem vagyok magas. Vajon honnan szedte az erőt, amivel olyan hirtelen cselekedett? Elképzelhető, hogy eddig alábecsültem az idős embereket. Kinyújtóztatom elgémberedett végtagjaimat, és leporolom a ruhámról a koszt meg az elszáradt túleveleket. – Köszönöm! Igazán sajnálom, ha problémát okoztam.

Int egyet.

– Semmi gond. Nem mindennap adódik lehetőségem vízelvezető csövekből lányokat menteni.

A „Húha, korához képest igen jó erőben van!” mondat már majdnem elhagyja a számát, de rájövök, hogy ez nem hangzana valami udvariasan. Ehelyett ránk telepszik az erdő csöndje. Soha nem vettem észre korábban, milyen hangos tud lenni a csönd. A lábamnál valami mozgást érzek, amitől berezelek, és arrébb ugrok. Egy mókus szökell

a leveleken át, majd el is tűnik. Hirtelen nagyon is tudatosul bennem, hogy senki sincs a közelben, és idegesen az épület felé pillantok.

– Mennem kellene, mielőtt, tudja, bárki is izgulni kezdene miattam.

Röviden bólint, majd egy hatalmas fémeszköz felé mutat, ami pár méterre hever tőlünk.

– Azért jöttem ki ide, hogy bekapcsoljam az óránként működő vízelvezető rendszert. Kész szerencse, hogy megláttalak, mielőtt még belekezdtem volna, máskülönben téged már iszap borítana. – Megfordul, hogy menjen, de a karja után nyúlok. Amikor megáll, magam is meglepődöm, mivel egyáltalán nem terveztem, hogy ezt teszem.

– Igen? – kérdi.

– Ööö, semmi – válaszolom, de nem engedem el. Mi van, ha valamit kihagytam a listámról? Mielőtt még meggondolhatnám magam, kibököm:

– Hogy értette azt az előbb, hogy nem kapom meg, amit akarok? Vagy amire szükségem van? Vagy hogy is volt.

Finoman, de határozottan elhúzza a karját, és a főépület felé mutat.

– Most éppen arra lenne szükséged, hogy csatlakozz a csoportodhoz, mielőtt itt hagynak téged.

Követem a tekintetét, és meglátom a csoportomat kifelé vonulni az épületből, úgyhogy a busz felé szaladok. Amikor visszafordulok, a néninek már nyoma sincs! Odaszaladok a nagy fém valamihez, és megkerülöm. Egyedül csak egy rémült mókust találok, ami felszalad egy fára.

Egy pillanattal később levegőt kapkodva és kavargó gondolatokkal a fejemben robogok fel a buszra. Az ajtók süvítve csukódnak be mögöttem. Lehuppanok a szokásos helyemre Annabelle mellé, aki nyílt és vidám arcával felém fordul, majd így szól:

– Ha még egyszer meg kell néznem ezt az unalmas filmet, esküszöm, térden állva fogok kegyelemért könyörögni.

Tudom, hogy nem kellene meglepődnöm, de azért arra számítottam, hogy legalább arra rákérdez, hogyan lettem ilyen sáros. Egyszer, amikor már betöltöttem a tizenkettőt, az emberek végre talán jobban észre fognak venni. Megpróbálom kiverni a fejemből az idős hölgy rejtélyes szavait, kifújom a tüdőmből a levegőt, és csak annyit válaszolok, hogy:

– Én is.

Második fejezet

Négy óra és ötvenhárom perc múlva az élénksárga falamon lévő óra éjfél-t üt. A Jupiter egy vonalba kerül a Marssal, én pedig végre tizenkettő leszek. Le merném fogadni, a szüleim abban bíznak, hogy az elmúlt években nekem ígért sok dolognak legalább egy részét elfelejtettem mostanra. De mindet leírtam, úgyhogy egyetlenegy sem kerüli el a figyelmemet. Terveim szerint igen hamar szembesítem őket a listámmal.

Szerintem Annabelle legalább olyan izgatott a szülinapom miatt, mint én. Biztos vagyok benne, hogy egyáltalán nem volt neki egyszerű olyan legjobb baráttal együtt létezni, akinek a szülei ennyire aggodalmaskodók. Annabelle már évek óta csinálja a listámon szereplő legtöbb dolgot. Olyasmiket, mint például, hogy saját magának veszi meg az ebédet a suliban, egyedül sétál el az iskolába, és van saját mobilja (nyolcéves kora óta!). Már három hónapos korában kiszúraták a füleit. *Három hónaposan!* Öt bátyja van, szóval mire Annabelle megszületett, a szülei már jól megedződtek. Az én szüleim ellenben a főiskolán találtak, és diploma után házasodtak össze. Én egy évvel

később érkeztem. Azt állítják, hogy fiatal szülők lévén túlságosan is jól emlékeznek a tinédzser éveikre. Ez leginkább abban nyilvánul meg, hogy a széltől is óvnak. Most, hogy harmincnégy évesek lettek, már egyáltalán nem tűnnek fiatalnak. Bár még így is fiatalabbak, mint Annabelle szülei, akik majdnem *ötvenévesek*. Annabelle szüleinek tinédzser évei homályba veszttek. Ő annyira szerencsés!

A Nagy Napra készülvén eldöntöttem, hogy megszabadulok pár gyerekesebb holmimtól, és csak a koromnak megfelelő tárgyakkal veszem körül magam. A virágos ágytakarómmal, a Breki békás zöld szőnyegemmel vagy a sárga falaimmal nem tudok mit tenni, de minden más szabad préda. Felmarkolom a tésztanyakláncot, amit még ötéves koromban csináltam, és az ágyamon lévő nagy dobozba hajítom. A régi, *felfedező dórás* talpas pizsamám és a kisgyerekeknek való foglalkoztató magazinok legutóbbi számainak tetején landol. A magazinokat a nagymamám szokta küldeni, de végre belement, hogy abbahagyja. Átkutatom a fiókjaimat. Mindennek, amin szivárványos matrica vagy egyszarvú van, esetleg behímeztek a nevemet, mennie kell. Igyekszem félretenni a kellemes emlékeket, amik eszembe jutnak, ahogy az egyes pólók a kezembe kerülnek. Majd szerzek még klasszabb emlékeket, de azokban a ruhákban, amikben nem úgy nézek ki, mint egy hatéves.

Néhány kézműves darab következik meg egy hóember alakú lámpa, és a polcaim már egészen üresek. Kivéve a könyvespolcaimat. A könyveimet elrakni meglehetősen nehéz lesz. Úgy döntök, hogy ha egy könyvet az elmúlt egy évben nem olvastam, az megy a dobozba. A helyzet az, hogy megvan az a szokásom, miszerint a kedvenc könyveimet újra és újra elolvasom, úgyhogy a dobozban lévő kupac igen apró. Erővel ráveszem magam, hogy néhány egészen kicsiknek való könyvet beledobjak, annak ellenére, hogy még mindig olvasom őket. Aztán

kiveszem a dobozból a hóember alakú lámpát. Lehet, hogy gyerekes, de nem árt, ha az ember lánya lát.

Most pedig jönnek a falak. A szobámban lévő egyetlen poszteren Snoopy fekszik a kutyaháza tetején, és a csillagokat bámulja. Ez az első poszter, amiből apu gyárában kirakós játékot készítettek. Érzek némi büntudatot, de most komolyan, mennie kell. Egyetlen önmagára valamit is adó tizenkét éves sem tart képet a falán Snoopyról. Amilyen óvatosan csak tudom, felemelem az egyik sarkát. Elszakad, amitől összerándulok. Mire teljesen leszedem, még kétszer elszakad, és már nincs értelme eltenni.

Ennek ellenére megtartom. Aztán átvizsgálom a szobámat, hogy nem felejtettem-e el valamit. A legeslegkedvesebb mackóm, *Brum-mantó Mackó Úr* bámul rám a párnámon lévő helyéről. A nagyapám tette be a kiságyamba, amikor megszülettem, azóta az enyém. Kisbaba korom óta mindenhová velem tart, ezért kész csoda, hogy még mindig megvan az összes keze és lába. Már azt is nehéz megmondani róla, hogy medve. Annabelle szerint sokkal inkább úgy néz ki, mint egy disznó. A szemével mintha provokálna, hogy dobjam be abba a dobozba.

– Sajnálom, Brumi – suttogom. Elfordítom a fejemet, és beleletek a dobozba, mielőtt még meggondolnám magam. Ha magam mögött akarom hagyni a gyerekkort, ezt most végig kell csinálnom.

Már épp készülök felemelni a dobozt az ágyamról, amikor kivágódik az ajtó. Sawyer robog be rajta egy vadul himbálózó overallpánt kíséretében. Anyu két lépéssel mögötte siet. Sawyer megragadja a lábaimat, és úgy kapaszkodik belém, mintha az élete múlna rajta.

– Sawyer Andrew Swenson! – kiáltja anyu szigorúan, és Sawyer karjáért nyúl. Ettől ő csak még szorosabban kapaszkodik a lábaimba, majd felnéz rám azokkal a nagy kék szemével.

– Rory, az elmős bilim le akar nyelni!

Levakarom magamról.

– Elmo egyáltalán nem akar megenni – próbálom meggyőzni. – Ha így haladsz, te leszel az egyetlen pelenkás gyerek, amikor elkezded az ovit.

Sawyer szemei elkerekednek, majd a szekrényajtó felé hátrál.

– Ne mondd ezt neki – korhol anyu. – Tudod, milyen érzékeny.

Szeretném emlékeztetni rá, hogy én is érzékeny vagyok. Tudja nagyon jól, milyen nehéz nekem, hogy nem tehetek meg olyasmiket, amiket az összes korombeli gyerekek már szabad. Próbálom nem elveszíteni a lelkesedésemet, de néha nagyon nehezen megy. Sawyer nem is tudja, milyen könnyű neki. Háromévesen az ő boldogságához éppen elég, ha apu elbőfögi magát. Mindössze egy bőfögés, és a kissrác órákig képes ujjongani. No és a pukizás? Arról már ne is beszéljünk. Addig nevet rajta, amíg szó szerint fuldokolni nem kezd. Azt mondjuk el kell ismernem, hogy nekem is származik előnyöm a furcsaságából. Az ő kacagása engem is megnevettet, még akkor is, ha épp nagyon kemény napom volt a suliban. Ráadásul semmi más nem hajlandó megenni, csak a pizzát, szóval nagyjából minden este az van vacsorára. Ezért bónuszpontokat is kaphat. Most, hogy a nagy *tizenkettő* már a látóhatáron dereng, a hangulatom még az ő segítségével is magától jobbra fordul.

– Bocsi, Sawyer – mondom neki, miközben összeborzolólok a haját. – Biztos vagyok benne, hogy napokon belül menni fog neked ez a biliügy. – Erre hálásan elmosolyodik, és közelebb húzódik hozzám. Összeráncolom az orromat. – Azt hiszem, peluscsérére lesz szükség.

– Légy a vendégem! – mondja anyu. – Ha hamarosan bébiszitterkedni akarsz, úgylis jobb, ha hozzászoksz.

Megrázom a fejemet.

– Nem, köszí. Láttam belőle eleget a múlt hónapban, amikor azt a pénzértmet kerestük.

– Kinek a hibájából is nyelte le azt az értmet?

Úgy teszek, mintha meg se hallanám, és közben összehajtom a doboz tetejét. Az volt a nagyszerű tervem, hogy fizetek Sawyernek, ha ártatlanul megkörnyékezi a szüleinket, és tudatja velük, hogy a nővére az egyetlen hatodikos az egész bolygón, akinek nincs mobilja, de a terv dugába dőlt, amikor Sawyer lenyelte a pénzt. Elrohantunk vele az orvosi rendelőbe, majd ott átadták őt nekem, hogy várjak az „érme áthaladására”. Az egy igencsak hosszú, pelustartalomvizsgálattal töltött negyvennyolc óra volt, amit csak még hosszabbá tett, hogy szobafogságra ítélték, amiért veszélyeztettem Sawyer egészségét. Amikor betöltöm a tizenkettőt, és végre bébiszitterkedhetek, legalább *fizetni* fognak a peluscserélésemért. Biztos vagyok benne, hogy nagyszerű bébiszitter leszek. Már tudom az első szabályt: soha ne adj pénzértmet egy totyogónak, hacsak nem élvezed, hogy átkutatatsz valamit, ami pizza volt befelé menet, de már se kinézetre, se szagra nem hasonlít arra, ami valaha volt.

A bébiszitterkedés valójában csupán eszköz egy másik cél eléréséhez. A megtiszteltetésért cserébe, hogy kapok egy mobilt, magamnak kell fizetnem a készülékbiztosításon. A szüleim ugyanis nem bíznak benne, hogy nem veszítem el a telefonom, ami őszintén szólva egy kicsit sértő. Az elmúlt legalább három hétben sem vesztettem el, és egyébként sem szerettem azokat a zoknikat annyira, szóval nem mintha sírtam volna, amikor észrevettem, hogy az iskolai öltözőben felejtettem őket.

Már körbekutattam a házban, hogy megtudjam, milyen mobilt vettek nekem. Anyu minden bizonnyal megváltoztatta az összes rejtékhelyét, mert nem találtam meg. Remélhetőleg ez azt jelenti, hogy

én választhatom ki magamnak. Ha így van, akkor pontosan tudom, milyet szeretnék. Sötétrózsaszín, kinyithatós, QWERTY billentyűzetes, érintőképernyős, internetes, tizenkét megapixeles kamerával, MP3-lejátszóval, korlátlan kép- és SMS-küldő lehetőséggel ellátott készülékre vágyom. Ó, és persze beszélni is lehessen rajta.

– Még mindig meggondolhatod magad – szólal meg anyu, miközben felveszi a büdi, fészkelődő Sawyert. – Lehet inkább bulid.

Általában inkább egy kisebb buli mellett szoktam dönteni ajándék helyett (minden évben ezt a két opciót kínálják fel), arra gondolva, hogy a barátaim úgyis hoznak nekem ajándékokat. De nem valószínű, hogy a barátaim egy mobillal lepnének meg. (Habár egyszer Annabelle apukája kapott egy ingyenes telefont a munkahelyén, amit felajánlottak nekem, anyu azonban megszólalt: „Ó, a számlát is fizetni fogják?” Erre azonnal vissza is vették.)

Anyu reménykedve vizslat, de megrázom a fejemet.

– Nem, köszí. Jó lesz így.

Felsőhajt, majd lassan becsukja maga mögött az ajtót. Szegény anyu és apu. Nem kezelik valami jól ezt a küszöbön álló születésnapot. Ez nekik is legalább akkora változás lesz, mint nekem. Gyanítom, hogy nem fogják harc nélkül megadni magukat, de felkészültem minden felém dobott érvük elhárítására.

Miután betolom a dobozt a szekrényem leghátsó sarkába, ideje, hogy az estére vonatkozó tervem második részéhez kezdjek. Benyúlok az ágyam alá, és a régi piros cipősdobozom után tapogatózom. Éveken át abba gyűjtöttem a feljegyzéseimet, és a holnapi nap után már nem lesz rá többé szükségem. Szeretetteljesen megpaskolom a doboz borítóját, aztán lehúzom a tetejét, és kirázom a tartalmát.

Összehajtott füzetlapok, régi szalvéták, egy katalógus és a Fűzlaki Étterem egyik tányéralátéte hullik szelíden a padlóra. Az utolsó holmi

a dobozból egy kirakó darabja, ami megnyugtató puffanással landol. Épp látogatóban voltam apu munkahelyén, a kirakókat készítő gyárban egyszer a karácsonyi szünetben, amikor meghallottam, ahogy két dolgozó rólam beszél:

– Aranyos gyerek. Nagy kár, hogy azt a béna szemüveget kell hordania. Eltakarja a fél arcát! (Oké, talán nem a *béna* szót használta az egyik illető, de akár tehetne is volna.) A másik erre így válaszolt:

– Ja, tényleg. – Erre a beszélgetésre emlékezvén belenyúltam a „Szabálytalan alakú és törött darabok” címkével ellátott vödörbe, kikerestem a legnagyobbat, és az üres oldalára firkantottam, hogy „kontaktlencséket beszerezni”.

Körbeforgatom a kirakódarabot a kezemben, mielőtt elővennem a hatalmas táblázatot, amit a listámhoz készítettem. A *Végre* (az „Amikor Végre Tizenkettő Leszek” röviden) szót írtam nagy, cifra betűkkel a lap tetejére a legszebb kézírásommal. Rajzórán készítettem a vázlatát a múlt héten, amikor egy narancs belsejét kellett volna lerajzolnom. A táblázatom két nagy részre oszlik: *Nagy Ajándékok* és *Kis Ajándékok*. A Nagy Ajándékok azok, amikhez bizonyos mennyiségű tervezésre (és/vagy pénzre) van szükség. A Kis Ajándékokat ellenben bármikor véghez tudom vinni, ha úgy adódik, akár egy átlagos nap leforgása alatt is.

Itt az ideje, hogy felhasználjam a jegyzeteimet a táblázat kitöltéséhez. Már a papírok alakjáról meg tudom mondani, mi áll rajtuk. Kiválasztom a legeslegelső jegyzetet, amit készítettem. Hétéves voltam. Vacsoraidő volt. Fasírtot ettünk (ez még a Sawyer előtti időkben történt). Kértem és nem kaptam meg egy sárga pöttyös leguánt.

– Egy háziállat hatalmas felelősség – válaszolta apu, miközben még csak arra sem vette a fáradságot, hogy abbahagyja a rágást. – Majd kaphatsz egyet, ha betöltöd a tizenkettőt.

– *Ha* akkor még akarod – tette hozzá anyu, egyértelműen abban reménykedve, hogy nem fogom akarni.

– Amikor *tizenkettő* leszek? – ismételtem meg. – Az még iszonyú soká lesz!

– Már csak öt év – biztatott anyu. – Egy szempillantás alatt elrepül.

Letettem a villámot, talán egy kicsit túl nagy erővel, mire apu felém villantotta az egyik igen szigorú arckifejezését.

– Öt év egy örökkévalóság! – tiltakoztam. – Öt éve még csak *kettő* voltam! – Az összeadás és a kivonás mindig is az erősségeim közé tartozott.

De tántoríthatatlanok maradtak. Vacsora után egyenesen a szobámba mentem, kitéptem egy lapot a szívárványszínű jegyzetfüzetemből (miközben sikerült fájdalmas vágást ejtenem magamon a papírlappal), és leírtam, hogy: „Szerezz egy háziállatot!” Aztán apró kis négyzettel hajtogattam össze a lapot, és kerestem egy olyan helyet, ahol öt hosszú évig tárolhatom majd. Valamilyen biztonságos helyre volt szükség, ahol az idő vasfoga nem bánthatja. Csak az új tornacipőm piros dobozát találtam alkalmasnak a feladatra. Az elég ellenállónak tűnt. Ráadásul piros volt, ami a kedvenc színem.

Az ezt követő öt hosszú éven át a doboz lassacskán annyira megtelt, hogy alig állt meg rajta a teteje. De megtette a dolgát, és most már készen állok, hogy belevessem magam a jegyzetek kiválogatásába. A legfrissebb feljegyzés alig pár hetes, és nem is igazi jegyzet, hanem inkább egy meghívó Natalie Karp tizenkettedik születési bulijába. Ő az egyik legnépszerűbb lány az évfolyamunkban, és még azt sem bánom, hogy csak azért hívott meg, mert Annabelle-nek az anyukája családi ágán valami második unokatestvére vagy mi. Ha Natalie bulija még azelőtt lett volna, hogy én betöltöm a tizenkettőt, akkor maximum Annabelle-től és Saritól halhattam volna róla. Sari szülei

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

normálisak, aminek az enyémeiket senki sem nevezné, úgyhogy ő is nyugodtan megtehet mindenféle hatodikosoknak való dolgot. Korábban ezeket csak Annabelle-lel tehette, de most, hogy a koedukált bulik végre elérhetővé válnak a számomra, már én sem maradok ki többé. Alig várom!

Szeretetteljesen félreteszem a meghívómat, és a többi papírért nyúlok. El kell ismernem, anyunak igaza volt, amikor azt mondta, hogy pár dologgal kapcsolatban meg fogom gondolni magam. Már nem szeretnék tartós hullámot tetetni a hajamba, miután szemtanúja voltam az eredményének egy lányon, aki a suliban egy évvel fölöttem jár. Pomponlány sem akarok lenni, nem akarok bűvészórákat venni, vagy belépni az X-Faktor rajongói klubba. Miután ezt a négyet összegyűrom és kidobom, még mindig van huszonkét cetlim. Huszonkét csodálatos ígéret, ami hamarosan valóra válik.

Óvatosan átmásolom őket a listámra, majd némi büszkeséggel végignézek a táblázaton. Ez valóban műalkotás. Sokkal jobb, mint amilyen egy narancs belseje lett volna.

1. Legyen mobilom.
2. Egyedül lehessenek itthon.
3. Legyen saját azonosítóm, hogy tudjak csetelni.
4. Borotválhassam a lábamat.
5. Elmehessek a plázába Annabelle-lel szülői felügyelet nélkül.
6. Sminkelhessek.